

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ
(pierwsza izba)
z dnia 5 lipca 2011 r.

Sprawa F-73/10

Angel Coedo Suárez
przeciwko
Radzie Unii Europejskiej

Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga o odszkodowanie lub zadośćuczynienie —
Dorozumiana decyzja odmowna w sprawie wniosku o odszkodowanie, po której wydano wyraźną
decyzję odmowną w sprawie tego wniosku — Złożenie uprzedniego zażalenia na dorozumianą decyzję
odmowną z przekroczeniem terminu — Niedopuszczalność

Przedmiot: Skarga wniesiona na podstawie art. 270 TFUE, znajdującego zastosowanie do traktatu EWEA na mocy jego art. 106a, w której A. Coedo Suárez żąda, po pierwsze, stwierdzenia nieważności odmownej decyzji Rady z dnia 26 października 2009 r. w sprawie jego wniosku z dnia 3 czerwca 2009 r. o naprawienie szkody wyrządzonej mu jakoby przez tę instytucję, po drugie, stwierdzenia nieważności decyzji Rady z dnia 26 maja 2010 r. oddalającej jego zażalenie na powyższą decyzję, a po trzecie, zasądzenia od Rady odszkodowania za szkodę i zadośćuczynienia za krzywdę, które jego zdaniem mu wyrządzono.

Orzeczenie: Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna. Rada pokrywa całość kosztów postępowania.

Streszczenie

*1. Urzędnicy — Skarga — Uprzednie zażalenie w drodze administracyjnej — Dorozumiana decyzja odmowna w sprawie wniosku niezakwestionowana w terminie — Późniejsza wyraźna decyzja — Akt potwierdzający
(regulamin pracowniczy, art. 90, 91)*

*2. Urzędnicy — Skarga — Uprzednie zażalenie w drodze administracyjnej — Termin — Bezwzględna przesłanka procesowa — Prekluzja — Usprawiedliwiony błąd — Pojęcie
(Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 47; regulamin pracowniczy, art. 90, 91)*

*3. Postępowanie — Koszty — Obciążenie — Branie pod uwagę względów słuszności — Obciążenie kosztami postępowania strony wygrywającej sprawę
(regulamin postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej, art. 87 § 2, art. 88; regulamin pracowniczy, art. 90 ust. 1)*

1. Wyrażna decyzja o odmownym rozstrzygnięciu wniosku po dorozumianym odmownym rozstrzygnięciu tego wniosku ma charakter wyłącznie potwierdzający, który nie może zezwalać zainteresowanemu urzędnikowi na kontynuację postępowania poprzedzającego wniesienie skargi poprzez ponowne otwarcie terminu do złożenia zażalenia. Ponadto, choć art. 91 ust. 3 tiret drugie regulaminu pracowniczego stanowi, że wyrażna decyzja o odmownym rozstrzygnięciu zażalenia wydana po jego dorozumianym odmownym rozstrzygnięciu, lecz przed upływem terminu do wniesienia skargi, powoduje, że termin do wniesienia skargi zaczyna biec od początku, to przepis ten dotyczy jedynie terminu do wniesienia skargi na decyzję oddalającą zażalenie, a nie znajduje zastosowania do terminu do złożenia zażalenia na odmowną decyzję w sprawie wniosku. Artykuł 91 ust. 3 tiret drugie regulaminu pracowniczego stanowi bowiem przepis szczególny, dotyczący zasad obliczania terminu do wniesienia skargi, który winien być interpretowany dosłownie i rygorystycznie.

(zob. pkt 37, 38)

Odesłanie:

Sąd Pierwszej Instancji: sprawa T-200/99 Martinelli przeciwko Komisji, 17 listopada 2000 r., pkt 11 i przytoczone tam orzecznictwo

Sąd Unii Europejskiej: sprawa T-368/09 P Sevenier przeciwko Komisji, 8 lipca 2010 r., pkt 28–30

Sąd do spraw Służby Publicznej: sprawa F-62/08 Sevenier przeciwko Komisji, 8 lipca 2009 r., pkt 33–40; sprawa F-59/10 Barthel i in. przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, 10 maja 2011 r., pkt 25–27

2. Określone w art. 90 regulaminu pracowniczego terminy, które zostały ustanowione w celu zapewnienia przejrzystości i pewności stosunków prawnych oraz zapobieżenia dyskryminacji lub arbitralnemu traktowaniu w ramach administrowania wymiarem sprawiedliwości, są bezwzględnie przesłankami procesowymi i nie mogą nimi rozporządzać ani strony, ani sąd, do którego należy zbadanie, nawet z urzędu, czy terminy te są przestrzegane.

Choć dopuszcza się, by naruszenie norm w zakresie terminów do złożenia zażalenia i wniesienia skargi niekoniecznie prowadziło do odrzucenia skargi ze względu na niedopuszczalność, w przypadku gdy to naruszenie wynika z usprawiedliwionego błędu ze strony urzędnika, to jednak pojęcie usprawiedliwionego błędu może dotyczyć jedynie wyjątkowych okoliczności, między innymi takich, w których instytucja zachowała się w taki sposób, który sam w sobie lub w przeważającej mierze przyczynił się do powstania zrozumiałej wątpliwości u podmiotu działającego w dobrej wierze i dokładającego staranności wymaganej od dostatecznie poinformowanej osoby.

W tym względzie pismo informujące o tym, że wniosek złożony na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego jest w trakcie rozpatrywania i że służby danej instytucji nie zajęły jeszcze ostatecznego stanowiska w sprawie, nie wywołuje żadnego skutku prawnego, a w szczególności nie może wydłużyć terminów przewidzianych w art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego. Strony postępowania nie mogą dowolnie wydłużać terminów przewidzianych w art. 91 regulaminu pracowniczego, gdyż są one bezwzględnie wiążące, a ich rygorystyczne przestrzeganie ma zapewniać przejrzystość i pewność sytuacji prawnych.

Ponadto prawu do skutecznej ochrony sądowej nie uchybia w niczym rygorystyczne stosowanie uregulowań Unii w zakresie terminów proceduralnych, które to stosowanie spełnia wymóg zapewnienia pewności prawa oraz konieczności zapobieżenia dyskryminacji lub arbitralnemu

traktowaniu w ramach administrowania wymiarem sprawiedliwości. Prawo do sprawiedliwego procesu, zapisane w porządku prawnym Unii w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, nie stoi na przeszkodzie ustanowieniu terminu do wniesienia skargi do sądu.

(zob. pkt 34, 40, 41, 43)

Odesłanie:

Trybunał: sprawa 43/64 Müller przeciwko Radzie, 17 czerwca 1965 r., sprawa 40/71 Richez-Parise przeciwko Komisji, 17 lutego 1972 r., pkt 8, 9; sprawa 257/85 Dufay przeciwko Parlamentowi, 1 kwietnia 1987 r., pkt 10; sprawa C-154/99 P Politi przeciwko Europejskiej Fundacji Kształcenia, 29 czerwca 2000 r., pkt 15; sprawa C-406/01 Niemcy przeciwko Parlamentowi i Radzie, 17 maja 2002 r., pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo; sprawa C-229/05 P PKK i KNK przeciwko Radzie, 18 stycznia 2007 r., pkt 101

Sąd Pierwszej Instancji: sprawa T-186/01 Robert przeciwko Parlamentowi, 10 kwietnia 2003 r., pkt 54; sprawa T-14/03 Di Marzio przeciwko Komisji, 2 marca 2004 r., pkt 40; sprawa T-306/08 P Braun-Neumann przeciwko Parlamentowi, 15 stycznia 2009 r., pkt 36

Sąd do spraw Służby Publicznej: sprawa F-72/08, Ketselidis przeciwko Komisji, 11 czerwca 2009 r., pkt 52; sprawa F-13/09 Peláez Jimeno przeciwko Parlamentowi, 12 maja 2010 r., pkt 18

3. Na podstawie art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej, jeżeli wymagają tego względy słuszności, Sąd może zdecydować, że strona przegrywająca sprawę zostanie obciążona tylko częścią kosztów, a nawet że nie zostanie nimi obciążona w ogóle. Ponadto zgodnie z art. 88 regulaminu postępowania strona, nawet jeśli wygrała sprawę, może zostać obciążona częścią, a nawet całością kosztów postępowania, jeżeli jest to uzasadnione jej postawą, również przed wniesieniem skargi.

W szczególności obciążenie instytucji kosztami postępowania, mimo że jest stroną wygrywającą sprawę, może być uzasadnione brakiem jej staranności w toku postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, gdyż pozwoliła po pierwsze na upływ czteromiesięcznego terminu, o którym mowa w art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego, zanim wydała wyraźną decyzję odmowną w sprawie wniosku złożonego przez zainteresowanego urzędnika, a po drugie nie zwróciła w spornej decyzji uwagi zainteresowanego na okoliczność, że w sprawie zapadła już dorozumiana decyzja odmowna i że trzymiesięczny termin do złożenia zażalenia biegnie od chwili zapadnięcia tamtej decyzji.

(zob. pkt 45, 47, 48)

Odesłanie:

Sąd do spraw Służby Publicznej: sprawa F-27/05 Le Maire przeciwko Komisji, 28 czerwca 2006 r., pkt 53; ww. sprawa Barthel i in. przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, pkt 33, 34